

пълна съ зависть, съ отровна умраза и съ отмъщеніе. Когато чуемъ да проговорять нѣкоя клеветна дума, не трѣба никога да я казвами.

Много голѣма лошавина е да клеветимъ нѣкого, да говоримъ зло за него въ очитѣ му или задъ него, и да го докачями съ разговоркитѣ си.

Показвами ся глупави, ако думами прѣдъ нѣкого, който е сакатъ, пронадналъ, естествено немощенъ, че еди кой си има сжщіятъ порокъ. Трѣба още да ся на-зимъ да не наумѣвами нѣкому погрѣшкитѣ, що е сторилъ, или несгодитѣ, които го сж налѣтили.

Попръжнитѣ, раздразнителнитѣ и докачителнитѣ думи сж много противни на христіанскіятъ духъ. Въ Евангеліето е казано, че е достоенъ за вѣчна мъка онзи, който каже на брата си, че е лудъ. Благонравіето за-прещавя много това.

Шегитѣ и подиграваніята можтъ да бждѣтъ до-простени само тогава, когато ставатъ съ взаимно съ-изволеніе. Никога обаче да не ся подигравами, ни шегу-вами съ святитѣ нѣща, съ естественнитѣ пороци, съ честь-та, съ достоинството, съ добродѣтельта, ни съ умрѣлитѣ.

Шегата и подиграваніето можтъ да бждѣтъ из-винени. Нъ трѣба да ги правимъ съ голѣми прѣдупа-званія, за да не докачимъ нѣкого. Тѣ по нѣкога слу-жжтъ за развеселеніе на разговорать; нъ трѣба да изгонвами отъ тѣхъ злобата, какъто и грубостъта, пов-таряніята и продълженіето имъ.

Подигравачитѣ сж умразни сѣкому. Ако тѣ по нѣ-кога развеселяватъ, много по често досаждаютъ, разгнѣ-вятъ, обезпокояватъ и смуцаватъ.

Правило четвърто.

За погрѣшкитѣ, които струвами кога приказвами безъ размышленіе.

Приказвами безсмысленно, когато приказвами за сѣкакви работи безъ да внимавами на онова, което каз-